

Cum răsplătește Dumnezeu încrederea copiilor Săi

Un cuplu de negustori, care nu putuse să-și vândă marfa la piață, ca să câștige ceva o ofereau la vânzare prin sate, prin aceea că mergeau amândoi din casă în casă. Când a venit vremea să se intereseze de o gazdă pentru noapte, soțul a mers pe o stradă, soția a mers pe altă stradă, ca să întrebe de un adăpost. Cine ajungea primul la țintă, trebuia să-l înștiințeze pe celălalt. Soțul a fost așa de fericit să găsească repede o ușă deschisă. El a putut să-i comunice soției sale că învățătorul satului era pregătit să-i primească.

Bucuroși că au găsit așa de repede un adăpost, au plecat la locuința învățătorului, unde au fost întâmpinați prietenos. Coșurile cu marfă au fost lăsate jos, hainele ude au fost schimbate și apoi, stăpânul casei s-a întreținut așa de prietenos cu necunoscuții săi musafiri, încât aceștia s-au simțit curând ca acasă.

Când a fost vremea cinei și toată familia s-a adunat în jurul mesei, au fost invitați și străinii să mănânce cu ei. Mama a adus înăuntru un castron mare cu supă îngroșată cu făină. Învățătorul a scos supă: întâi pentru musafiri - o farfurie adâncă plină -, apoi pentru copii - o farfurie mai puțin umplută -, și la urmă pentru soția sa și pentru sine - o farfurie numai pe jumătate plină. Înainte să înceapă să mănânce, învățătorul l-a mulțumit cordial lui Dumnezeu pentru mâncarea pe care puteau s-o primească din nou din mâna Sa grijulie de Tată.

În curând, supa a fost mâncată și odată cu aceasta s-a terminat și masa. Cartofi, legume sau altceva nu mai exista. Gazda s-a scuzat față de musafirii săi că nu mai avea să le ofere altceva.

„Copii”, s-a adresat el apoi grupului tânăr, care ședea încă în jurul mesei, „ați avut destul?”

„Da, tată”, a răsunit răspunsul mulțumit.

Și iarăși au plecat toți capul și tata a cerut binecuvântarea pentru hrana primită.

Străinii priviseră totul uimiți.

„Dar ați împărțit cu noi puținul pe care îl aveți pentru dumneavoastră și pentru copii”, a spus femeia mișcată și puțin încurcată.

„Aceasta nu trebuie să vă îngrijoreze”, a răspuns prietenos învățătorul. „Îmi pare numai rău că n-am putut, ca musafiri ai mei, să vă ospătez mai bine. Dar, odată ce ați cerut adăpost la mine, n-am vrut să vă refuz.”

„Dar ce aveți pentru mâine?”, s-a informat negustorul, căruia i-au mers la fel de mult la inimă bunătatea și altruismul gazdei sale atât de nevoiașe.

„Deocamdată nimic, dar Dumnezeu va purta de grijă. El nu ne-a neglijat încă niciodată și nu ne va face de rușine”, a fost răspunsul încrezător. După aceea, învățătorul și soția lui s-au apucat să le pregătească musafirilor lor un pat pentru noapte.

Și în acest caz, bărbatul temător de Dumnezeu a manifestat o iubire de aproapele într-adevăr exemplară. El și-a cedat propriile păaturi oaspeților și s-a mulțumit să se acopere cu câteva haine.

În curând, familia zăcea într-o odihnă profundă. Dar musafirilor le-a zburat somnul. Pe lângă tot ce observaseră în această casă săracă și în plus așa de ospitalieră, bărbatului îi veneau mereu în minte cuvintele serioase pe care învățătorul i le spusese despre mântuirea sufletului său nemuritor. Nici femeia nu-și găsea somnul, cu toate că era strașnic de obosită. Nevoia familiei o preocupa tare. Cum puteau oamenii, pe lângă aceasta, să fie pregătiți să mai și împartă. Cât de cumpătați erau și în plus așa de mulțumiți, recunoscători și temători de Dumnezeu! Nu, o asemenea familie

încă nu întâlnește. Dar ce ar putea să facă pentru ei? Doar și ei erau săraci. Dar ei mai aveau câteva alimente în coșurile lor: pâine, cafea și zahăr. N-ar trebui să le pună pe masă în dimineața următoare? Atunci, cel puțin, era ceva acolo pentru micul dejun. Ea și-a împărtășit gândurile soțului ei. El era cu plăcere de acord cu propunerea. După aceea au adormit amândoi ușurați.

În dimineața următoare au fost salutați vesel de amfitrionul lor. Proviiziile lor le puseseră deja pe masă. Dar când le-a văzut învățătorul, uimirea sa a fost mare și a spus profund mișcat:

„Nu v-am spus că Dumnezeu niciodată nu m-a făcut să mă rușinez: Nici în dimineața aceasta nu m-a dezamăgit. O, voi, oameni dragi, încredeți-vă și voi în toate lucrurile în acest Dumnezeu! Încredeți-vă Lui cu trup și suflet! El vrea și poate să vă facă fericiți pentru timp și eternitate, pentru că El ne-a iubit pe toți atât de mult, încât L-a dat chiar pe singurul Său Fiu pentru noi.”

Micul dejun a fost consumat cu recunoștință, iar negustorii au plecat veseli, conduși încă o bucată de drum de amfitrionul lor. Singurul lucru care îi întrista era situația că prietenoasa lor gazdă n-avea și el o bucată de pâine în casă pentru prânz.

Pe drumul spre orașul învecinat, unde sperau să vândă ceva, i-a întâlnit un om care împingea în fața lui o roabă foarte încărcată. Sudoarea îi picura de pe frunte și tocmai făcea o clipă de pauză.

Prietenos, cum se obișnuiește la sat, au schimbat un salut cu el, iar femeia, care era puțin cam curioasă, l-a întrebat pe om ce fel de încărcătură avea pe roaba lui. De asemenea, i-ar fi plăcut să știe și încotro se ducea.

„La Stockach”, a fost răspunsul. „Și ce am pe roabă? Păi, tot felul de alimente: fasole, cartofi, făină și nu știu ce mai este în rest.”

„Dar cui vreți să i le duceți pe toate?”, a cercetat femeia mai departe.

„Învățătorului. Acesta este un om evlavios, care are o familie mare. Nu-i merge foarte bine. Uneori îi lipsesc și cele necesare. Acum trebuie să plec, altfel oamenii dragi nu mai au timp să gătească masa de prânz; și ceva trebuie totuși să fie pe masă, când este vremea mesei.”

Cei doi ascultaseră plini de uimire.

„Noi l-am cunoscut pe acest om”, au strigat ei bucuroși, iar femeia a continuat: „Nu vom uita niciodată ce am trăit în casa aceea. Aseară, soțul meu a cerut acolo adăpost peste noapte. El ne-a fost oferit prietenos și am petrecut noaptea acolo. Ei ne-au dat chiar și de mâncare, cu toate că nici ei nu aveau aproape nimic. Dar Dumnezeu a ascultat rugăciunea acestui om evlavios. În dimineața aceasta, pe când nu era nimic în casă, El S-a îngrijit de pâine și cafea pentru micul dejun, iar acum, deoarece nici pentru prânz nu este nimic la îndemână, îi duceți dumneavoastră ce are familia nevoie. Vă rog, transmiteți învățătorului și soției sale salutări și spuneți-i că noi am aflat în ce mod a fost ascultată rugăciunea sa astăzi pentru a doua oară.”

„Voi face aceasta cu plăcere”, a răspuns bărbatul și și-a dus roaba mai departe.

Și negustorii și-au continuat drumul. De impresiile minunate ale acestei zile n-au mai scăpat. Ele pregăteau ogorul inimii lor pentru primirea seminței pe care o semănase învățătorul satului, temător de Dumnezeu. Cuvintele acestui bărbat loial, pe care li le spusese în privința sufletelor lor nemuritoare, nu-i lăsa să ajungă la odihnă. Dumnezeu a lucrat mai departe în inimile lor, până când au putut și ei să se bucure de pacea pe care învățătorul și soția sa o aveau în sărăcia lor. Și apoi au putut să mărturisească din experiență proprie, că cine are încredere în Dumnezeu, n-a zidit pe nisip.